

Nostalgie de iarna

Florin Pindaru

Nostalgie de iarnă

Vântul, aprig, viscolește
Omătul ce s-a depus
Cum privirea ta stârnește
Tot amorul meu răpus.

Fulgi de nea roiesc în zare
Antrenându-se în zbor
Precum gândurile mele
Antrenate de-al tău dor.

Zac copacii desfrunziți
Ca năluci între troiene
Ca un suflet dezgolit
Păgubit fără de vreme.

Strălucește tainic lacul
Amăgit de-a lunii fire
Ca o inimă zdrobită
Amăgită cu iubire.

Din camin ieșind alene
Fumul gros se risipește
Ca speranța de-mplinire
A celui care iubește.